

Γέροντας Σωφρόνιος: Γιατί λοιπόν μας δόθηκε

αποκάλυψη λέγει για τον Θεό «Ο Θεός αγάπη εστίν», «Ο Θεός φως εστί και σκοτία εν Αυτώ ουκ έστιν ουδεμία» (Α' Ιωαν. δ' 8, α'5)

Πόσο δύσκολο είναι για εμάς τους ανθρώπους να το αντιληφθούμε!

Δύσκολο γιατί η ατομική μας ζωή και η ζωή του κόσμου που μας περιβάλλει μάλλον αποδεικνύει το αντίθετο.

Πραγματικά ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, άν όλοι σχεδόν σαν φτάνουν στο τέλος της ζωής τους φωνάζουν με πίκρα καρδιάς μαζί με τον Ιώβ:

«Αι ημέραι μου παρήλθον εν βρόμω, ερράγη δε τα άρθρα τής καρδιάς μου, άδης μου ο οίκος...Πού ουν έτι εστί η ελπίς;;», κι αυτό που μυστικά αλλά με δύναμη ζητούσε η καρδιά μου από τα νιάτα της «τις όψεται;;» (Ιώβ ιζ' 11-15)

Ο ίδιος ο Χριστός μας διαβεβαιώνει πως ο Θεός προνοεί στοργικά για όλη την κτίση και ότι δεν λησμονεί ούτε ένα μικρό πουλάκι τ'ουρανού, ότι φροντίζει και για τον καλλωπισμό των αγριόκρινων, για τους ανθρώπους μάλιστα η πρόνοια Του

είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη, σε βαθμό ώστε «ημών και αι τρίχες της κεφαλής πάσαι ηριθμημέναι εισί» (Ματθ. ι'30)

Πού είναι λοιπόν η πρόνοια που απλώνεται μέχρι και τα πιο ταπεινά πράγματα και που φροντίζει και για τα πιο ελάχιστα;;

Όλοι πνιγόμαστε ασφυκτικά από το θέαμα του αχαλίνωτου οργίου του κακού στον κόσμο.

Μυριάδες ζωές, συχνά στην αρχή τους και πολλές φορές χωρίς να έχουν φτάσει στην αυτοσυνειδησία, αρπάζονται με απίστευτη σκληρότητα.

Γιατί λοιπόν μας δόθηκε αυτή η παράλογη ζωή;;

Και να, με δίψα ζητά η ψυχή να συναντήσει τον Θεό για να Του πη:

Γιατί μού έδωσες τη ζωή;

Χόρτασα από βάσανα...

Με σκέπασε σκοτάδι...

Γιατί κρύβεσαι από μένα;

Ξέρω πως είσαι αγαθός αλλά πώς αδιαφορείς τόσο για την τραγωδία μου;

Δεν μπορώ να σε εννοήσω...

Έζησε στη γη ένας άνθρωπος, άνδρας με άσβεστη πνευματική δίψα, που λεγόταν Συμεών. Προσευχόταν για πολύ καιρό με ασταμάτητο θρήνο «ελέησον με».

Και δεν τον άκουγε ο Θεός.

Πέρασαν μήνες και μήνες με τέτοια προσευχή και οι δυνάμεις τής ψυχής του εξαντλήθηκαν.

Έφτασε στην απόγνωση και φώναξε «Είσαι αδυσώπητος».

Κι όταν μ'αυτές τις λέξεις ράγισε κάτι μέσα στην αποκαμωμένη από την απόγνωση ψυχή του είδε ξαφνικά τον ζώντα Χριστό.

Φωτιά γέμισε την καρδιά του κι όλο του το σώμα με τέτοια δύναμη που, αν κρατούσε ακόμα μια στιγμή η όραση, θα πέθαινε.

Ποτέ πια δεν μπορούσε να λησμονήσει το ανείπωτα πράο, το απέραντα αγαπητικό, χαρούμενο και γεμάτο από υπερνοητή ειρήνη βλέμμα τού Χριστού.

Και στα επόμενα χρόνια τής μακράς ζωής του εμαρτυρούσε ακάματα πως «ο Θεός αγάπη εστίν», αγάπη άπειρη, που ξεπερνά κάθε νοη.

Πηγές: Γέροντος Σωφρονίου, από την εισαγωγή στον βίο του γ.Σιλουανού του αθωνίτου, εκδ 2η, 1978 Ι.Μ.Τ.Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας. misha.pblogs.gr.-sophia-siglitiki.blogspot.gr